

NOVA
FAVORIT SÅNGER

med ett lätt accompagnement

FÖR
Guitar

Nº1. Skymnings Sång. Nº2. Rosens Bild. Nº3. Hjertat.
Nº4. En lille Mand. Nº5. "Jag vill ha rns". Nº6. Cylinderuret.
Nº7. "Se glad ut". Nº8. Necken. Nº9. De skönaste ögonen.

Nº 309.

STOCKHOLM
på Abrah. Lundquists förlag.

Pr. { 1 Rd. B⁰⁰
1 Rd. 50 Öre Pent.

1924
1331

No 1.

Skymnings-sång.

af A. J. Afzelius.

Moderato.

mf

1. En_sam du är ej! Se vid din si_da Sit-ten hvar af ton din
 2. Tan-ken har vin-gar och tjer-tat kan tvi_ska Klart öf-ver hafven om

läng-ta de vän,
 kär-lek och tro

Och vid din sång den re-na
 Sjun-ga den e-vi-ga sån-gen

den bliv da
 den ble sken

Sjun-ken i sa-ti-ga drömmar han hän.
 Som vag gar trä-nan-de an-den i ro

p cresc. ed ac-cel-er-
 Sen på din mun på din
 Mins det du Hul-da och

ran - - - do - - -

pp tempo.

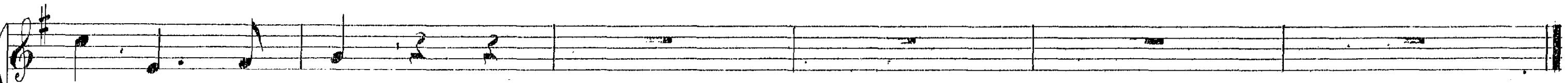
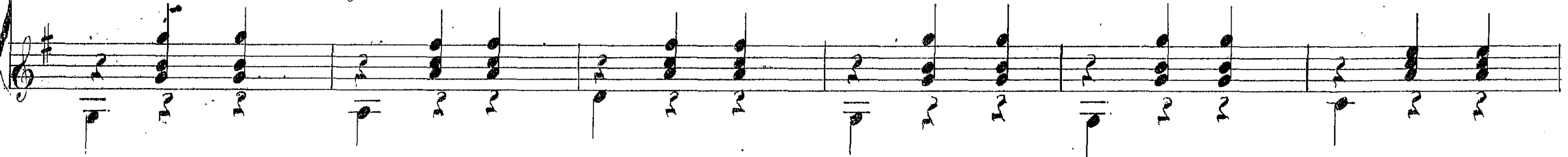
U - ta - - de' panna' Brin - na' hans kys - sar och bed - ja om svar.
möt mig och skå - da' Djupt i' mitt ö - ga så el - dig och öm.

mf

Ä - ska - - de lät' mig hvar af - ton' få' stanna' Blott vid' ditt hjerta min
Hjer - ta mot hjer - ta för - glömma vi bå - da' Då verk - lig - he - ten för

himmel jag har.
här le - - kens dröm.

N: 2.

Rosens bild.

af Reichardt.

Adagio
sostenuto.

mf.

1. Uti en dal, af ljufelig da'gen Jag såg en Ro-sa vä-sea opp. Hon stod så
2. Och i min barn det ljufeligt brände, Fram för min Ros jag kännyekt stod, Ett lit-tills
3. Är jag af sor-gen af ven-vunnen Den sköna bil-den för mig står. Och stracc min

tju-san-de, så sa-gen, Som ännu in-gen ro-ven knopp. Ur mossans mjuk-ka sväl da'
o-tydligt lit jag kände, Och fullt af lü-ga var mitt blod. Den bilden vill jag e-vigt
smär-ta är för vunnen, Och genast stäl-lad kvar je-tär. Hvad genom dunk-la mak-terns

rall.

skö-te, Den knoppen fram i da-gen gick; Och dygden in-gen tog till mö-te Så älsklig
gömma Och troget va-ka af-ven den, Dess ljufva drag jag ej kan glömma. Huru mi-na
vit-ja Vär mig ett ljus på mör-kan stig, Skall ingen me-ra från mig skilja, Till grafven

Più moto.

som ut ur dess blick. Och dygden in—gen tog till mö—te Så älsklig som ut ur dess
 da—gar skil—ta är. Dess ljulva drag jag ej kan glömma. Her mina da—gar skil—ta
 skall den föl—ja mig. Skall ingen me—ra från mig skil—ja. Till gravven skall den föl—ja

Coda.

blick, Så älsklig som ut ur dess blick.
 är, Her mina da—gar skil—ta är. Älsk—li—ga bild! Dröj du! hos
 mig, Till gravven skall den föl—ja mig.

espressivo.

mig. Ack, dröj! ack! dröj hos mig

No 3.

Hjertat.

Ad libitum.

1. Af allt hvad jorden bär Besyn ner ti gast är Det til la
 2. Det disconer nar ej Kan ej för svara sej Det ta la

ting som här Man hjerta kal la plär, Och hvans hi sta rie in gen kän ner, Der inom
 ej för män. Men alla språk för står. Det rör sig sak ta, klappar ba ra Men aldrig

Teämpas ut, Rätt mängen strid till slut. Mast ingen kän ner, Hur hjertat brän ner Der inom
 Frö gar det, Men dock dess tan ke vet. Det kan ej sva ra, Det klappar ba ra. Men aldrig

gan_ske vil le Mand, En ganske vil le bit te bit te bit te bit te Mand.

^{2.}
 Fra' Werden' den blev skabt, till Werden' skal' forga',
 War alle Bengler store, og alle Ringler smaae,
 Og ind' i Himmerige' de smaa' blot komme' haa';
 See' derfor til, min Pige, at' faa' en' lille Mand,
 En' lille bitte &.

^{4.}
 At kysse de' store kan' man' jo neppe' naa',
 Og hvergang den kysset paa' Tæerne' at' staa',
 Det er just' ej saa' lige; nei, tro mig om' I kan',
 Fornuftig' gjør den Pige' som' taer en' lille Mand,
 En' lille bitte &.

^{3.}
 I Krigen' den' Store' til' Graden' bliver sendt'
 Den' lille' bliver hjemme' vid' sin' Kones Regiment';
 Ham' kalder ingen' Krige' bort' fraa' sin' Egtestand',
 Nej, klogest' er den Pige, som' taer en' lille Mand,
 En' lille bitte &.

^{5.}
 Hvor deilig' at' kæle' for' sig en' lille Br',
 At kalde' ham' sit' Dam, sit' lille Hønsbeer!
 Betenk' hvad' det' vil' sige, og' dersom' det' gaaer an',
 Saa' skynd' dig' blot' min Pige' at' faa' en' lille Mand,
 En' lille bitte &.

N° 5.

Jag vill ha rus.

Andantino.

Jag vill ha rus, ett glädjens kvar dag, Hvar enda natt med sköna kvinnor

The first system of music consists of two staves. The upper staff is a vocal line in treble clef with a common time signature (C). The lower staff is a piano accompaniment in treble clef, featuring a steady eighth-note accompaniment with chords. The lyrics are written below the vocal line.

skäm-ta. Kung Salo-mo pre-di-ka-de som jag, Att sätthe-ten af vin och flickor

The second system continues the musical piece. The vocal line and piano accompaniment maintain the same rhythmic pattern. The lyrics continue across the two staves.

Häm-ta. Hvad bä-ter mig väl till i graf-vens natt Med mö-da att ha samlat

The third system concludes the piece. The vocal line and piano accompaniment finish with a final chord. The lyrics conclude across the two staves.

kämpas ut Rätt mängen strid till slut. Fast ingen känner, Hur hjertat brännes.
Frågar det; Men dock dess tanke vet, Det kan ej svara, Det klappar bara.

3.

När något ondt man gör,
Det straset sig våldsamt rör,
Man det ej höra vill,
Man ber det tiga still.
Men dock dess röst man noga känner,
Ty hjertat låter ej,
Att någon köpa sej.
Dess röst man känner,
Det själen bränner.

4.

Nog finnes den också,
Dess slag ej aktar på,
Som kull och döl för allt
Hvad samvetet befallt,
Till evig tystnad hjertat dömmar.
Men ventnertungt dess slag
Förkunnas skall en dag.
Det allt skall dömmas,
Det intet glömmas.

5.

När Gud oss glädje ger,
Och lyckan mot oss ler,
Godt klappar hjertat då,
Men kärnis helt vekt ändå.
Att kärlek står det ock så gerna,
Och för den älskade
Sitt lif det ville ge.
Det står så gerna,
För hjertats tärna.

6.

En gång när tiden har
Lij flere sandkorn kvar,
Och hjertat tröttnat ut
Vid livets strid till slut,
Från stoftet sakta höjes vingen.
Helt tyst är hjertat då,
Men evigt skall det stå.
Höjdt öfver tingen,
I stjerneringer.

N^o: 4.

En lille Mand.

Andantino.

Lad os dre' kun syn-ge om' althvad den er stort, Jeg synger om de smaa det har

endnu in-gen gjort, Og synge vill jeg ti-ge saa tar-ge som jeg kan, Lyk-

sa-tig er den Pi-ge, som faaer den til-te Mand En lit-te bit-te Mand, En

skatt på skatt, Hvad ti sa skänkes u ti mörka gritter, Af stora värl, af lysande be drit ter?

2.

Nej, jag vill dricka tills jag dignar tung
 På mjuka bäddar vid Lelindas sida;
 Hvad hennes arm är mjuk, hvad dere är rund!!
 Vid den här ljutt att tidens lopp förbinda!
 Må solens fälar skena med dess vagn,
 Mig gör det föga skada, föga gagn.
 Jag tritves helst ibland de bleka ljusen,
 De glada sängjer och de fyllda krusen.

3.

Om jordens skatter tyngde i min hand,
 Hvad du då blefve hastigt rike, Lelinda!
 För att få lösa några knutna band;
 Jag ville dig med gyllne bojar binda.
 Och om ett kejsardöme blefve mitt,
 För hvarje samntag blef ett grefskap ditt,
 Och egde jag till gördel himlafältet,
 För hvarje kyss jag gaf en sten ur bältet.

4.

Vid himlens port, då Petrus frågar dig,
 Hvad ondt och godt du medför ifrån jorden,
 Då är ej lätt att stå och rosa sig,
 Med mycken ursäkt stammande på orden.
 Men kan du svara tryggt vid himlen port,
 Att du har aldrig syndigare gjort,
 Än sugit Lindas läppar och pocalen,
 Har öppnar gälveldigt den stora salen.

N: 6.

Cylinder-uret.

1. Jag alltid har tyckt liksom menniskan har En märkvar dig
 2. En man som är redbar, är lika på ett vär Ett ur i från

likt het med ur: En hög för dig man till ex em-pel jag
 Da-lar-nes trakt; Så säkert och lugnt det sin ba-nä fram

tar. Har han ej ett tomurs na- tur ? Han blic-kan så
 går. Med samve-lets slagverk till takt Det u- ret kan

stolt på de små u- ren- ner, Och al- de- les in- te sin ti- ke han
ut- stå- båd- stö- tar och slag, Ty verket är sä-kert och in- tet dess

ser U- ti vert- den.
lag Mäktöer rub- ba.

3. 4.

En flicka är som ett Cylinder-ur nätt,
Der väckarens stämma man hör,
På hjertats rubin löper spindelns så lätt,
Men akta det uret man bör,
Ty om blott den ringaste skada det får
Då ingen urmakare uret förmår
Reparera!

Och spel-uret sedan, som åt sin publik
Beständigt detsamma består,
Är det ej Artisten, som summa musike
Alltjemnt repetera förmår?
Och skall jag nu tikna mig sjelft vid ett ur,
Jag blir repeter-ur för er, eller hur?
För beständigt.

N° 7.

"Se glad ut."

af J. A. Josephson.

Con moto.

Se glad ut, se glad ut; du men_niska barn, Som slungas framåt iippå ti_dernas böl-ja, Se glad ut! ditt svaga och
Se glad ut i medgång, ty då kan du skäl, Och grubbla ej där tikt på kommande ö_den. Se glad ut i motgång, då
Se glad ut, då döds-engeln närkas till slut Och lö_ser så sakta de jor_diska banden! Se glad ut, du visste ju

bräckli-ga flamm! Kan at_drig försju_n-ka, hur vä_gorna sköl-ja. Väl stormar det of-ta på verldshafvet blå, Men
höl-ves det väl; För-tröstan och mod sko-ta pröfvas i nö_den. Och plundrandig ö-det på allt hvad du har: Se
re-dan förut Att fri-het och bröjd bo i so-li-ga lan-den. Så ty-se, till tack att du fri-he-ten fick, Hjert-

cresc.

det är min lö_sens: se glad ut än_då. Väl stormar det of-ta på verldshafvet blå, Men det är min lö_sens: se glad ut än_då!
glad ut, så e-ger du dock något kvar. Och plundrandig ö-det på allt hvad du har: Se glad ut, så e-ger du dock något kvar.
innertig glädje i fri-stande blick. Så ty-se, till tack att du fri-heten fick, Hjert-innertig glädje i fri-stande blick.

mf. cresc.

N: 8.

Necken

Moderato.

1. Necken, han sjunger på böl-ja blå. Tjuff är att hö-ra der-på. Havrets små
 2. Större än jordlifvets qual är hans, Bruden han sökte ej fanns. Stocknar de

Ellvor i ring-dans gå, Och böljor-na dansa ock-så. Men Necken, då han emot himlen ser,
 stjernor, o, döljen er glans, I tärnor, går ic-ke till dans! Men Necken vid harpan för berg och dal,

rall. *in tempo.*
 Står han sitt ö-ga ner, Ty bland de stjernor som han der ser, Preja e-mot ho-nom ler.
 Sjungen om kärleks-qual, Gömmer sig se-dan i dju-pan sal, Stutar så Allkungars bal.

rall. *in tempo.*

N: 9.

De skönaste ögonen.

af Stigelli.

Sotto voce.

*Appassionato
ma un poco
Largo.*

Du har di arman-ter och pertor, kan allts hwaden död- lig till.
 di na skö- na ö- gon, der kär- lök stän- digt
 di na skä- na ö- gon du mig i för- titt tan- nu

dol.
 ber, Och har de skön- sta ö- gon, Säg, Hvil- det hwad önskar du mer? Och
 ten, O död- ti- ga sän- ger jag dik- tat, Säg, Hvil- det hwad önskar du mer? O
 ser, Med dem har du kros- sat mitt hjer- ta, Säg, Hvil- det hwad önskar du mer? Med

har de skön- sta ö- gon, Säg, Hvil- det hwad önskar du mer? Till
 död- ti- ga sän- ger jag dik- tat, Säg, Hvil- det hwad önskar du mer? Med
 dem har du kros- sat mitt hjer- ta, Säg, Hvil- det hwad önskar du mer?